

Чурило К.В.

курсант,

Науковий керівник: Журавель О.А.

старший викладач,

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

ЗАХИСНІ ДІЇ ПРИ ПОГРОЗИ ВОГНЕПАЛЬНОЮ ЗБРОЄЮ

Сьогодні злочинний світ добре озброєний і має великий арсенал різної вогнепальної зброї, яку вони використовують проти правоохоронних органів для розвитку своїх злочинних програм. Під загрозою застосування вогнепальної зброї зловмисник може затримати та обшукати поліцію, а також забрати його особисті речі та вогнепальну зброю.

Особиста зустріч з ворогом, озброєним вогнепальною зброєю, є важливим психологічним моментом у роботі поліцейських. Особливо якщо це сталося несподівано. У цій ситуації озброєний злочинець, який намагається нейтралізувати чи примусити офіцера до послуху, отримує переваги. Іноді така перевага знижує пильність кривдника, який стає важливим козирем у роззброєнні.

Психічна стійкість співробітника Національної поліції в екстремальних ситуаціях є неодмінною передумовою для досягнення успішного результату в сутичці з озброєним злочинцем [1, с. 133].

На сучасному етапі розвитку злочинності, їх наявності та хорошого оснащення різною вогнепальною зброєю, злочинці діють шляхом погрожування своїм злочинним намірам. Психічна гнучкість і фізична готовність до кримінального переслідування дуже важливі, особливо в надзвичайних ситуаціях під час боротьби зі злочинністю. Інакше, якщо співробітник Національної поліції не підготовлений належним чином, правопорушник має повну перевагу, він може змусити його підкоритися, він може забрати вогнепальну зброю, автомобіль, в крайньому випадку він може покінчити з життям.

Високий рівень фізичної підготовки та бездоганна техніка роззброєння надають поліцейському впевненості у власних силах у різних ситуаціях, його дії стають автоматичними, а психіка – стійкістю.

Практичні вправи з відпрацювання прийомів роззброєння у разі загрози застосування вогнепальної зброї проводяться як у приміщенні з твердою підлогою, так і на спортивному майданчику. Під час навчання потенційні

правоохоронці повинні отримати необхідні знання, розвинути навички та компетенції, необхідні для виконання необхідних технічних операцій, а деякі з них мають бути автоматизовані. Здійснення захисту та роззброєння у разі загрози вогнепальною зброєю залежить від наступних факторів: агресії зловмисника, положення зброї (голова чи тулуб, спереду, ззаду чи збоку), положення зброї зліва чи справа, рука, працівник і тривалість зіткнення між порушниками, відстані між ними тощо [2, с. 209].

Логіка поведінки при роззброєнні зловмисника (правопорушника) складається з простого алгоритму:

1. Виходьте з лінії вогню якомога швидше, грабуючи зброю.

2. Перевірте свою вогнепальну зброю, щоб запобігти її поверненню у вогневе положення. Важливо керувати (блокувати) зброєю однією рукою, а іншою – нападника.

3. Контратака, тобто, оскільки обидві руки контролюють зброю, а рука нападника, ноги і коліна продовжують функціонувати.

Ударити по попереку, колінах, ногах. Якщо ви берете пістолет однією рукою і контролюєте його, ви можете додати руку до руху. Найкраще зупинитися на акулі. Бажано розбалансувати нападника.

4. Найпростіший можливий демонтаж у момент, коли вони зрозуміли, що нападник був збентежений.

Важливо розуміти, що на момент обеззброєння можливі постріли, тому для безпеки оточуючих ствол пістолета, необхідно направити вниз з одночасним поворотом ствола навколо осі затвору, тим самим ми проводимо додатково больовий прийом на великий палець кисті.

5. Керуйте зловмисником дистанційно за допомогою зброї, спрямованої на нього.

Стрес (страх, нервові перевантаження) неминучий при загрозі вогнепальної зброї, тому м'язові скорочення посилюються, що, в свою чергу, сповільнює рух. У такій ситуації неможливо провести складну технічну операцію з виведення з експлуатації. Чим простіше техніка, тим більше шансів на ефективну роботу під напругою.

Фахівці встановили, що ефективність прийомів, що вивчаються в тренажерному залі, знижується на 30% у стресовій ситуації.

Що стосується методики тренування, то доцільно враховувати такі рекомендації:

– основний час на тренуваннях приділяти освоєнню принципів безпечного скорочення дистанції і відхід з лінії вогневого контакту;

– тренуватися в освоєнні 1-2 прийомів та керуватися трьома простими правилами:

1) прийоми повинні бути доведені до автоматизму (1000 повторів – це мінімум). На практиці якщо робити по 100 раз за тренування, то це 10 занять. Приблизно 2-3 місяця. Це не багато для збільшення шансів зберегти життя;

2) робити це з різних положень, щоб не вийшло що агресор стоїть на 30-50 см далі від правоохоронця і він вже не знає, що робити;

3) виконувати прийоми максимально прості і без зайвих рухів, щоб не втрачати дорогоцінні долі секунди. Варто пам'ятати, що агресору всього лише потрібно натиснути на курок, це дуже швидкий рух (приблизно 0,1-0,2 сек.) [3, с. 256].

Майте на увазі, що при погрозі вогнепальною зброєю стрес (страх, нервове перевантаження) виникає не тільки в поліції, а й у зловмисника, тому будь-який ваш рух може призвести до пострілу.

Швидкий відхід від лінії вогню з одночасним вилученням зброї має бути здійснений командою порушнику «руки вгору», оскільки при піднятті рук поліцейські одночасно з вилученням рухаються вгору на схилі зі стрільби. Якщо зброя злочинця знаходиться біля тіла чи скроні поліцейського, опущені руки менш помітні під час отримання вогнепальної зброї та руки, що тримає її.

Список використаних джерел:

1. Криволапчук В.О., Васільєв А.С. Тактика дій працівника поліції у типових та екстремальних ситуаціях під час виконання службових обов'язків із охорони громадського порядку : навч.-метод. посібник. Київ : ВПЦ МВС України, 2006. 133 с.

2. Вобленко Є.О., Цуркан О.П. Моделювання екстремальних ситуацій у процесі фізичної підготовки працівників поліції. Підготовка поліцейських в умовах реформування системи МВС України : Матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції. Харків : ХНУВС, 2018. С. 209–210.

3. Несін О., Павлов А. Роль компонентів спеціальної фізичної підготовки працівників органів внутрішніх справ у силовому затриманні правопорушників. *Молода спортивна наука України*. 2003. Вип. 7. Т. 2. С. 355–358.